

CRONICA

Alps, Adriàtica, Balcans

En aquestes regions es on es concentra, d'algun temps ençà, la màxima atenció europea. És una atenció doblada d'inquietud. Més ençà, el conflicte italo-iugoslau va fer parlar largament els periodistes. En els despatxos de premsa i en els comentaris periodístics, es parlava cada dia de la greu situació creada per l'afar d'Albania. En realitat, el problema era i és més pregon. L'afar d'Albania no constitueix la causa de la rivalitat entre Iugoslàvia i Itàlia. És només una manifestació d'aquesta rivalitat, que respon a l'oposició d'interessos polítics i econòmics i adue a la tradició històrica.

La qüestió d'Albania no està verament resolta. El famós tractat de Tirana subsisteix, i es veu clar que Mussolini està completament decidit a mantenir-lo en vigor. Però encara que la qüestió d'Albania fos resolta del tot i encara que no existís el desordre del tractat de Tirana, subsistiria tanmateix el problema italo-iugoslau. D'això no pot dubtar-ne ningú que conegui la història d'aquesta dos pobles i que sàpiga quin és, en els seus elements essencials, l'estat present de les relacions entre Belgrad i Roma.

Les informacions oficials han declarat tres, sis, deu vegades, que aquest o aquell incident italo-iugoslau ha quedat resolt satisfactoriament i bé. Això sol és ja prou motiu per a declarar que el malalt no s'ha posat bo del tot. Quan una qüestió s'arregla una vegada cada mes, senyal que no està efectivament arreglada. Massa vegades seguides entre les mateixes parts, volen dir que hi ha una real desavinença. Aquest cas és comparable al d'aquelles famoses unions, fusions, concentracions, aliances i conjuncions republicanes que abans es pactaven a Espanya una vegada a l'any. Els grups que s'uneixen massa vegades continuen, de fet, desunits. Per a unir-se de debò n'hi ha prou amb unir-se una sola vegada. Semblantment podem dir que per a solucionar un conflicte entre dos o més Estats n'hi ha prou amb solucionar-lo una vegada sola. Moltes solucions seguides no són altra cosa sinó la distracció de la dificultat de solucionar una qüestió.

Fixeu-vos en els repetits incidents que, d'algun temps ençà, es produeixen als Alps, a l'Adriàtica i als Balcans. Són incidents petits en si mateixos. Alguns mereixen d'ésser qualificats d'insignificants. Però quan constateu la freqüència d'aquests incidents, comencen a adonar-vos que llur conjunt té una gran importància. La suma d'una sèrie d'incidents insignificants no és una insignificància, sinó una cosa fortament significativa.

Tan important i tan significativa com la freqüència dels incidents, és la coincidència d'aquests incidents en els mateixos punts geogràfics. En pocs dies hi ha tornat a haver incidents als Alps, a l'Adriàtica i als Balcans. Aquesta coincidència demostra que hi ha una relació entre els incidents dels llocs al·ludits i que, en el fons, tots obcequen a una mateixa causa comuna: Són doncs les manifestacions d'un mateix foc intern que surt en llocs diferents de la superfície.

La llig d'aquesta fet és que el problema contingut en la fórmula Alps-Adriàtica-Balcans, continua en el mateix estat. Les successives solucions diplomàtiques dels incidents esdevinguts, han estat purament temporals. S'ha posat un pedaç oficial, però el us de la malaltia no ha experimentat variació notable.

Aquestes situacions poden allargar-se molt de temps. Sovint s'ha moments d'alarma. Sembla, aleshores, que la tempesta esclatarà violentíssima. Però tot plegat no passa d'un llamp que s'apagui. Quan la tempesta immediatament s'esvaeix, la gent confiada diu: "ja ha passat el perill". És un error. No és impossible que la solució definitiva vingui un dia o altre, abans que hi hagi l'esclat tempestuós. Però mentre tant el perill subsisteix, perquè les causes de perturbació no han deixat d'actuar. En aquestes condicions, un atzar pot servir de fulminant, i aleshores, adue contra la voluntat concreta dels homes, pot produir-se l'explosió.

El senyal del bon temps per als Alps, l'Adriàtica i els Balcans, no pot consistir en la solució de l'incident diari, setmanal o mensual. Ha de consistir en una llarga absència d'incidents successius.

A. ROVIRA I VIRGILI

Full de dietari

EL PETIT INCONVENIENT

Pobre amic meu! Com et plau... Haver d'escriure cada dia un article amb aquesta calor... us diu de tant en tant un amic compassiu. No sé com no t'en canses.

—Oh, si només fos un article! Hi ha dies que em cal fer-ne tres—li responen amb un bri de pedanteria imperceptible.

—Figura't! Tres articles!—repreu el vostre interlocutor amb un gest més playviol encara.

—No o quatre!—afegiu, decidit a portar la seva consternació fins al punt de dalt.

—Oh!

Ell ja no troba paraules, i amb els braços enlaire descriu un jeroglífic que podedu interpretar: "Desgraciad! Vals més descarregar carbó al moll."

L'excés de la compassió—us n'heu adonat?—mortifica més que la mateixa indiferència. Que la gent cregui que escriure articles és una feina seriosa ja us afalaga; que arribi a pensar que és una feina de forçat, us empessa; francament, us empessa.

—No és tan fèrrix com imagines, el meu ofici—diu a l'amic excessivament misericordiós.—Té sobre molts d'altres l'avantatge d'obligar-te a mirar la vida amb els ulls ben oberts.

—Si, ja ho comprendre—fa l'amic—però després d'una estona de contemplació, ja en deus tenir ben bé prou. L'espectacle ha d'ésser monòton.

—Ca! no ho creguis—repliquen—Vaig a contar-te un apòleg persa que acabo de llegir. És una meravella.

—Vinga!

—Un professor un dia va tancar el seu jove deixeble en una sala que no contenia altre moblatge sinó un pol ple d'aigua on nedava un peix vermell. "Et deixaré sol una hora, mirars bé aquest peix i quan torni em contaràs tot el que hauràs vist." Quan el professor va tornar al cap de l'hora, l'infant feia el bot, amb la cara contra la paret. "I bé—va demanar el mestre—què has vist?" "Res, un peix dins un pol", va replicar el noi mal-humorat. "Doncs, ara et tancaré tres hores més; mira amb atenció." L'infant, altre cop presoner, va fer el bot amb més intensitat. Les tres hores li van semblar interminables. El mestre va obrir la porta i li va tornar a demanar: "I ara què? Has vist alguna cosa més?" "Res més", va fer el noi, ple de rancúnia. "Ah, al—va exclamar l'inevitable filòsof—dones ara t'hi tancaré sis hores." El noi va esglaier-se. "Sis hores—va gemegar—Caldrà que miri, si no m'hi deixarà tot el dia." Aleshores va seure davant el pol i va començar a contemplar les evolucions del peix dins l'aigua. Sis hores després, quan el mestre va tornar, el noi era encara al mateix lloc tot immòbil, i quan el professor li va demanar: "Bé; què has vist?", ell, posant-se un dit damunt els llavis, va respondre: "Est!, deixeu-me encara un moment, que no he acabat..."

—Verament, l'apòleg és deliciós—reconex el vostre amic.—Però aquest infant no havia pas de fer articles amb el fruit de les seves contemplacions.

—Tens raó—reconexen al vostre torn.—Aquest, aquest és el petit inconvenient del nostre ofici!

CARLES SOLDEVILA

Ocells

A l'arbre sota del qual m'estic, fruit de l'ombra lleugera, hi ha un nu. Veig els vells com porten la hecata als petits. Piquen cuquetes i foradges de terra, o altres insectes dels brançals i volen amb rapidesa i curtes volades a portar-los al nu on cinc boques enormes, monstruoses, s'obren desesperadament. Els vells em venen a mi sota l'arbre, entossudits i observant-los i es comporten ben diversament. M'ofereixen una magnífica lípia de psicologia ocellívola, ben semblant a la humana. La vella vola decidida per damunt del meu cap, recta, brulant, com desafiant la meua impertinència amb la seva aridesa; Va del punt on ha fet la presa, fins a posar-se al calze del nu, amb un vol de sageta. Diria's que veu el perill i el tem, però primer són els fills! El vell obra altrament: amb l'insolent al bec m'espija si jo em moc; i per bé que jo no faig el més lleu moviment, ell fa un giravolt sobtat i se'n torna esferit. Després repren coratge, però, prudentment. No vola dret al nu, s'atura a mig camí, avança amb una altra voladeta i quan finalment es decideix, no es posa encara arran dels petits, sinó a un branquelló de la vora. No s'atreveix a donar la bocada als petits sense manifestes vacil·lacions, un ull a mi i l'altre al nu. I llavors fuig de pressa, com davant d'un perill segur. Més, d'una vegada, amb la por, deixa caure la presa a terra. Després triga a tornar. Entretant, la vella fa cinc o sis vols. Heugerrissims, el bec ple, cada vegada més ardid, més complicitat. Diria's que ha vençut el perill a força d'afegir-lo, mentre el vell, egoista, espia que espia per les branques altes. Així és l'amor de pare i mare entre els ocells, com entre els humans.

Jo voldria deixar les bestioles peixar tranquil·lament la seva maldada, però l'any d'observar és més fort que la meua compassió. Veig com els insectes a la meua presència i no m'en sé anar. El gaudi és massa fi. Són tan bonics els ocells i és tan difícil, per a qui viu a ciutat, contemplar de prop els seus hàbitus, els seus graciosos costums. Embadalit, començo de reflexionar. No hi ha a la naturalesa, si exceptuem les flors, una cosa més alegre, gracios, suau i atractiva que un ocell. De vegades he sospitat que aquell innat afany que senten els nens d'apèdregar o d'omparar els ocells, no és altra cosa que una manifestació primària i espontània de la inclinació viciosa que l'home té per aquestes belles criatures de Déu. Davant d'un ocell lliure, trescant o volant al vostre emborn, no hi ha ningú que pugui romandre indiferent. L'infant i l'home senten un joís sobresalt. L'infant, amb un instintiu desig de possessió mal expressat, corre a apèdregar-lo. L'home el segueix amb

COMENTARIS

Una glòria ignorada?

Hem trobat en un article de Paul Souday una al·lusió a la introducció de l'aiguardent a França; que Renan atribuïa a Arnau de Vilanova. Hem cuitat a fullejar el drama filosòfic d'aquest autor que és titulat *L'Eni de Jouvence*, desitjant d'esbrinar si podem o no atribuir al nostre gran alquimista medieval aquesta petita i discutible glòria. Efectivament, Renan no sols fingeix en el seu drama que Arnau de Vilanova, dnu a Avinyó una aigua de Jouvence que opera miracles (i algun estrall de vegades) sinó que dona entenen que el mateix Arnau n'ha estat l'inventor. Però el nostre goig no ha durat gaire. L'Arnau que el cèlebre escriptor bretó introdueix en el seu drama és apòcrit. Explicitament, el Papa Climent, que l'ha conegut abans de lliurar-se a l'alquímia i a la Teologia, ens assegura que ni era de Vilanova, ni era català, i ell mateix se'n presenta com una transfiguració de Prosper, el personatge shakespearà.

No s'hi val: Renunciem de grat a reivindicar per a un català la glòria d'haver inventat l'aiguardent i d'haver-la introduïda, sense patent, a les terres de Provença i de França. No ens entestarem tampoc a reivindicar per al mestre Arnau la troballa de la fórmula per a fabricar l'or, però no estem pas disposats a veure's desposseïts tan literàriament d'una personalitat tan vivent, tan europea i tan suggestiva com la d'aquest mag, alquimista i teòleg.

bles que resten definitivament sotmesos a la justícia de la Societat de Nacions; i que llurs conflictes han d'ésser-li exposats? Si, per a complaure a tal o a tal altre acceptem de sotraure a la Societat de Nacions les divergències internacionals i hàbituem els governs a considerar que els és permès d'escapar al seu jutjament, com podem fer apel·lació al pacte quan arribarà, entre 1935 i 1940. L'hora predita i esperada per Mussolini? Cercarem en va, llavors, per a resoldre, sobre la palanca que nosaltres mateixos hauríem deixat en fals.

Què ha de fer, no obstant, en aquests darrers temps la nostra diplomàcia? No solament l'endemà del dia en que Alemanya entra a la Societat de Nacions, hem deixat passar sense protesta el tractat germano-rus, que constitueix amb tota evidència un contracte d'assegurament contra l'obligació de la unanimitat imposada al Consell de la Societat de Nacions; no solament, l'endemà del dia en que acabem d'eleger al Consell el representant de Xina, trobem ho que és una idea que se'n pot dir a aquest nu—seria bo de traduir al català el meravellós "Elogi dels ocells" de Leopardi, fer-ne una edició copiosíssima i bonica i oferir-la a tots els infants—i a la majoria d'homes—de la nostra terra. Si surs l'editor que vulgui fer aquest obsequi a la nostra gent i aquest servei a la nostra cultura, jo m'ofereixo per traduir "gratis et amore" les belles pàgines leopardianes, que són un joell puríssim de la literatura universal.

JOAN PUIG I FERRETER
Salon. - Xalcí Sant Jordi.

La política

NOVES ORIENTACIONS AL "CASAL CATALA", DE MADRID

S'ha publicat el següent Manifest, dirigit als catalans residents a Madrid, en prendre possessió la nova Junta del "Casal Català", presidida per l'ex-diputat mauri senyor Colom Cardany:

"Quando un aire de pesimismo corria en el "Casal Català", la magnífica vitalidad de los hombres y de las instituciones de nuestra tierra reaparece. Sobre sus alas, el "Casal" recomenzará su historia.

Ni organización social para recibir unos cuantos personajes. Ni un pretexto para desarrollar iniciativas con obligada desembocadura en los despachos oficiales. Ni siquiera tema para lirismos, tejidos de un modo simultáneo o sucesivo alrededor de Casanoves o de Isabel y Fernando.

Agradecemos al buen deseo de quienes fueran dirigidos, quienes nos no viviera a nosotros el recuerdo de la vida pasada. Escapamos a un pretérito indecible, desahucando el piso de la calle del Rollo para buscar un lugar donde sea grato hallarse con amigos tocados de la misma viva añoranza de Cataluña.

Queremos un Centro que sirva para dar más relieve a nuestro prestigio colectivo. Que la tierra donde nacimos tenga aquí unos cultivadores de su historia, de su lengua, de su arte, de su vida económica, de su protética e ingente personalidad. Que todas las palpitaciones de Cataluña logren amplias resonancias en el grupo que en Castilla la representa sahumándolas con una fraternal contemplación. Que Cataluña y los demás pueblos hispánicos se reconozcan y se amen, sabedores todos de su realidad y bien hallados en la sinfonia gloriosa que se llama España: transformarla políticamente será, según pareceres, noble afán o inspiración insana; pero sentiria sentada en mitad del corazón es un imperativo cardinal i primario.

En esquema queda señalado el objetivo social. Lograrlo será la obra de todos los catalanes de Madrid. A todos llamamos, concedores de nuestra modestia. ¡Que con su confianza hagan fructífero nuestro trabajo enrista y desinteresado!"

Informacions de "La Publicitat"

La ramaderia a Catalunya

II

Dintre el gran increment que ha pres a Catalunya la ramaderia, hi té una part predominant el bestiar bovi. En el cens de la ramaderia catalana sempre havia figurat a primer rengle el bestiar de peu rodó, però en l'espai de dotze anys el dit bestiar s'ha estacionat i en canvi el primer ha fet un augment considerable, passant a primer lloc. Les causes són el gran desplegament de l'automòbil i el major consum de llei.

Si controléssim, doncs, el número d'animals de peu rodó emprats en els treballs agrícoles, trobaríem actualment el mateix número de caps que els emprats dotze anys ençà, i és que el pagès que és alhora productor i consumidor d'aquests animals, no pot pas encara prescindir-ne per dos motius poderosíssims, pel que fa a l'economia als fons, tan necessaris per a la terra, i el d'haver-los d'emprar en la major part de les màquines agrícoles modernes, que millor s'adapten als nostres conreus. Cal tenir en compte que les contrades catalanes no són de grans extensions, ni de terrenys plans en les quals puguin millorar les màquines moegudes a motor. En la majoria dels nostres conreus sols poden emprar-se màquines tirades pels cavalls o mules, bous, etc.

Per aquest motiu, malgrat el gran desplegament de l'automòbil, que substitueix en molts casos els animals de peu rodó, aquests conserven uns preus molt elevats.

En parlar dels animals de peu rodó a més dels dedicats a treball agrícoles, cal fer esment dels cavalls de gran volum, o de tir pesat, propis per a la ciutat procedents de França i dels Estats Units. Respecte d'aquests animals, ben poca cosa s'ha fet a Catalunya per a la seva producció. Si el pagès català, de mica en mica, l'anguanat intensificant, no s'hau-

Les Arts

INAUGURAL

Avui, divendres, a les deu de la nit, tindrà lloc al Casal dels Lluïsos de Gràcia (plaça del Nord, 9 i 10), l'acte inaugural de l'exposició de pintura i escultura organitzada per la Secció Arts i Lletres. Parlarà el senyor Antoni Samó Bozzo. Són els expositors: mossèn Lluís Cirera (pintura), i Josep M. Camps Arnau i Francesc d'A. Carvasco (escultura). L'acte serà públic.

prop i ferm que ja d'any a any és exclusiu de la nostra terra: és l'exportació de guarans (ases per a la producció de mules) a Amèrica, Transvaal Nord d'Àfrica i Sud de França. Anualment se n'exporten de quatre a cinc cents, a un preu que oscil·la entre quatre a deu mil pessetes. L'any passat se n'exportaren uns cinc cents, el valor dels quals excedia d'un milió i mig de pessetes. Aquests animals la majoria procedeixen de les comarques d'Urgell, el Bergadà i Gironès; el principal lloc de recría i centre comercial és a la plana de Vich. Com hem esmentat, l'exportació de guarans és exclusiva del nostre país, que fa de molt antic n'és productor. En temps de la Mancomunitat, el Servei de ramaderia d'aquesta entitat intensificà la preparació, per mitjà de fascicles emissors, per a la gent de les comarques d'on s'exporten aquests animals, cosa que donà uns resultats sorprenents en la venda.

Manca encara algun altre aspecte a tractar en la ramaderia catalana. Ho farem un altre dia.

VELIP GRAUGES

La digna protesta d'Henry de Jouvenel

Per què no vol representar, enguany, la República francesa a la Societat de Nacions

Els lectors de LA PUBLICITAT saben, per les informacions de les agències, que Henry de Jouvenel ha comunicat al ministre d'Affers Estrangeres de França que no desitja formar part, aquest any, de la delegació francesa a la Societat de Nacions. De Jouvenel estima que les principals potències s'han desentès de l'esperit de l'organisme internacional de Ginebra, i ha exposat, en un bell article, que ha publicat La Journal, les causes que han motivat la seva actitud.

"La Societat de Nacions—escriu De Jouvenel en el diari de París—acaba d'heretar la conferència d'ambaixadors i la conferència naval i ha llegat, en un mateix dia, les dificultats que resten a resoldre en matèria de desarmament terrestre i marítim: tota una fortuna.

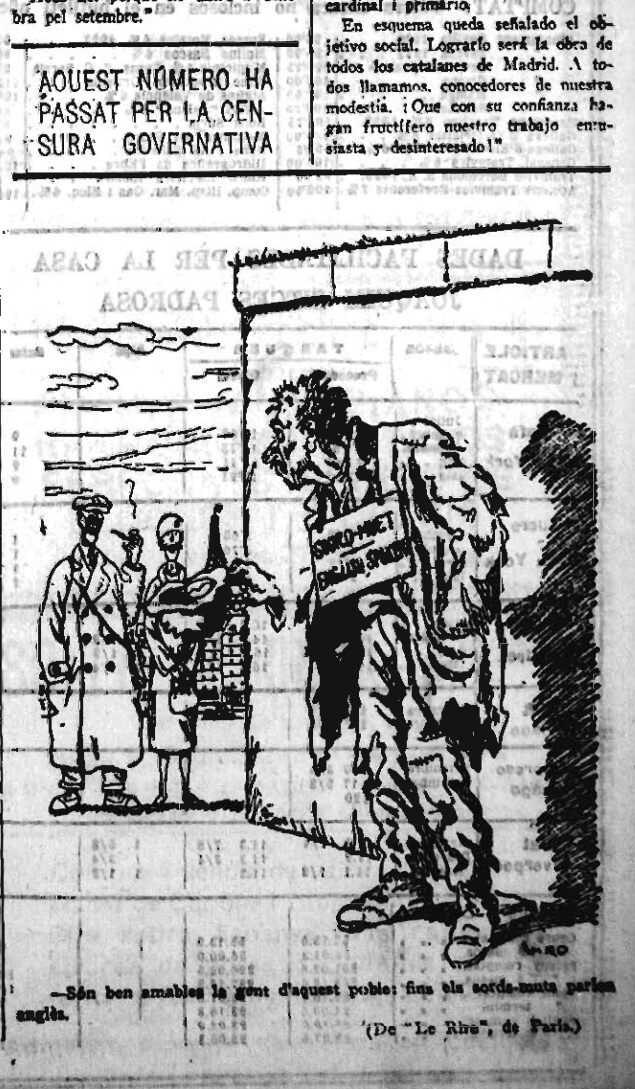
D'ara endavant caldrà que posem tota la nostra esperança en els seus mètodes.

Per què, des de Locarno, les grans potències hauran renunciat a aquests mètodes per a tornar a la política dels quatre, com en els temps en què es negociava el Tractat de Versalles?

En realitat, els "grans quatre" no són ja exactament els mateixos. Alemanya ha pres, entre ells, el lloc de l'Amèrica absent. No serà així més fàcil la solidaritat. Altrament, es reuneixen a Ginebra. La conferència naval dels tres s'hi ha reunit també. La Societat de Nacions no té pas més mitjà de concretar-se d'aquesta mena d'homenatge que els que té un tribunal regular de venres desposseït del dret de fer justícia.

La raó de l'existència de la Societat de Nacions és de fer triomfar el camí internacional, el principi de les majories, que domina avui la vida interior dels Estats civilitzats; de substituir així a l'interès del més fort, l'interès del major nombre, i de convertir a les regles, fins ara fràgils, del dret internacional, la força de

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Grans Magatzems TIVOLI Casp, 17 i 19

Amb èxit creixent SEGUIM LA LIQUIDACIO de gèneres d'istiu procedents dels Magatzems Gamissans, S. A., d'aquesta ciutat (Via Laietana), els quals COM SAP EL PUBLIC, CEDIM A PREUS MAI VISTOS

Samarretes esport, de senyor a ptes. 1'—
Santarreta mànega curta, de senyor 1'25
Elastics de senyor " 0'60

Lligacames de senyor per ptes. 0'40
5 metres suan per " 4'—
Vanova de seda, matrimoni, per 15'—

Joc de taula, 6 tovallons, per ptes. 4'—
Llençols camera per " 3'60
Llençols retor matrimoni per " 6'95

ENTRADA LLIURE

PREU FIX

ESPECTACLES

CAPITOL CINEMA

Telèfon A 38
ORQUESTINA SUNE
Avui, divendres. Moda selecta. La sensacional represa MIQUEL STROGOV, O EL CORREU DEL TSAR (projecció de tota l'obra senyora), creació d'Ivan Mosjukine i Nathalia Kovankov. El destí d'Amador, còmica, i Revista Pathé. — Dilluns, diada de l'Assumpció, sessions matí, tarda i nit. Represa de la comèdia Metro-Goldwyn LA SECRETARIA, per Norma Shearer, i la superjocia Vida bohèmia, pels seus creadors Lillian Gish i John Gilbert.

ARISTOCRÀTICS KURSAAL I SALÓ CATALUNYA

Els predilectes de famílies distingides
Orquestres: JOVER i TORRENTS
Avui, divendres. Moda selecta. Programa "Universal": Home o dona?, comèdia; Liadregots nocturns, drama, per Fred Hunter; Fantasia en trineu; El tron desfermat, de gran sensació; i El match Paulino Uzoudu i Harry Wills celebrat a Nova York, en el qual vené el base per k. o. — Dilluns, estrena de la pel·lícula La governadora, per Paulina Frederic

TEATRES

TEATRE COMIC

El més fresc i ventilat
Nit, a les deu: LOVE-ME, REVUE EN FOLIES. 150 artistes. Esplèndida presentació. L'espectacle Voleu ésser estrella de cinema? — Butaques a 5 pessetes. Seients numerats a 2 ptes. — Demà, tarda i nit, grans funcions. Ultims dies de la temporada. — La setmana entrant, estrena de NOT-YET (Pas encara — Todavía no — Encara no).

TEATRE BARCELONA

Companyia de comèdia
Olaramunt-Adrià

Avui, divendres, no hi ha funció. — Demà, dissabte, tarda, el drama d'En Serafi Pitarra
LA OREU DE LA MASIA
Nit, la celebrada obra de l'èximi Angel Guimerà
MOSSÈN JANOT
Dissabte, tarda, La oreu de la masia. Nit, Mossèn Janot.

CINEMES

Gran Teatre Comtal i Gran Cinema Bohèmia

Avui, divendres, tarda i nit, gran èxit: la pel·lícula còmica Corbes perilloses; el popular Noticiari Fox; la famosa comèdia La copa de la felicitat; la primera pel·lícula d'una missió perillosa, per Richard Tauber i la interessant comèdia Els orfes d'Hollywood, Verdaguer.

Monumental i Excelsior

Avui, divendres, Les nits de París (Metro-Goldwyn), per Charles Ray; Miami, per Betty Compson; L'engany, per Cayena; Amor i Ràdio, còmica; Actualitats, còmica; Dilluns, nit, estrenes: Corbes perilloses, per Peter Morrison, i represa de Blau, el guardià marí (Metro-Goldwyn), per Ramon Novarro

DIANA-ROYAL-ARGENTINA

Avui, divendres: Els orfes d'Hollywood, Una missió perillosa, Rodamón generós, Corbes perilloses, Noticiari Fox 19.

SPAZZINO CINEMA I CINEMA COLON

Avui, divendres, gran programa: Actualitats; En Periquet és un ós; Per viatjar sense bitllet; Papallona daurada, per Alma Rubens; i Els Deu Minutons, per Rod La Roca i Leatrice Joy.

VIDA BOHÈMIA I LA SECRETARIA

— als —
Capitol i Pathé Cinema
del 15 al 17 d'agost

RESTAURANTS

PATI BLAU

Rda. Universitat, 2 - Pelayo, 1
No hi poseu dubte: és, sense disputa, aquest simpàtic local l'únic de l'interior de Barcelona que reuneix millors condicions d'higiene i comoditat durant la temporada de grans calor.

DIVERSOS

TURÓ PARK

Immensos jardins: magnífiques atraccions.
Avui, nit, concert Banda Casadors n. 1
Cafè Restaurant Carbó
Entrada de passeig: 50 cts.
AVIS: Demà, debut dels joves Morgey's and Negrito Ted

TIBIDABO

El ciutadà que per les seves ocupacions està tancat i sua tot el dia, no deixi de pujar al Tibidabo
per a respirar l'aire fresc i pur de la muntanya.

Cèdules - Assumptes militars - Instàncies
Certificats de penal i documents de tota mena - Tel. 4725 A
19, PORTAFERRISSA, 19

TABLETAS DIGESTIVAS MORELLO

Per a combatre DISPEPSIES, GASTRALGIES, ACIDESIA, DOLORS D'ESTOMAC, NAUSEES, MAREIGS, COLICS, VOMITS, ULCERACIONS

Demaneu opuscle i mostra al
LABORATORI MORELLO
Passeig de Sant Joan, 85 - Barcelona

LA JOIERIA

Masriera Germans i Joaquim Carreras
PASSEIG DE GRACIA, 26

a fi de donar alguns dies de descans als seus dependents, quedarà tancada del 15 d'agost al primer de setembre

Per a encàrrecs urgents dirigiu-vos als tallers: Bailén, 72

HOTEL SEBASTIÀ PERELLÓ

Ca Na Pasta - Porto Cristo de Manacor - Mallorca
Servei extraordinari - Terrasses vora la mar (Al peu de les coves del Drac)

Llegiu La Publicitat, propagueu-la

ESTIUEJANTS

Per a obtenir fotos encadrades en tenir gran cura en les operacions de Laboratori. Portes de tota mena encàrrecs a CASA CABELLAS, Sra. Anna, 4, Barcelona, i a les 10 hores se us lliuraran un treball impropiable a preus reduïts. Fes un assaig i quedareu convençuts

Petits Anuncis Classificats

V E N D E

CAIXES cabals, ocasió tot avor, de 150 pessetes. Mòdul número 125, interior.

OLIS Es traspassa espai local a diversos dipòsits prop Pla Universitat. Escriure al número 13, Plaça Reial, 13, Centre d'Anuncis de Gen.

ES VEN moto-èdcar 4 HP, en l'estima. Carrer València.

TAPISSOS pintats. La casa d'apartaments en moltes religions. Escriu permanent de quadres a l'oli, pintats, oleografies, etc. Fabricació de mobles i molins. No compreu sense veure aquesta casa. F. Montalbo, Reus. (Són Portaferrissas).

DIVERSOS

Malalties dels bronquis
Metge especialista DOMENECH i RUIZ Cortis Catalanes, número 614.

MALALTIES DE LA PIEL
Vies urinàries. Defectes sexuals. Falt de força. Metge especialista. Ramon de la Plana, número 11.

...Si, no!, és per fer quedar blau el més plantat. D'ençà de l'anunci a LA PUBLICITAT guanyats vint quilos.

LA PUBLICITAT es ven a Perpinyà

1, Rue Malliy, 1
"AU KHEDIVE"
(Llibreria, diaris, tabacs)

I a París

a tots els quioscos dels Grands Boulevards, de la place de la République a la Madeleine.
A la place de la Bastille.
A la place de Saint Michel (coastal Metropolitain).
Al Boulevard Saint Michel.
Al Boulevard Sebastopol.
I a tots els grans quioscos de París

FONDA SIMON

MENJARS A LA CATALANA
SALO PER A BANQUETS
ESPARTERIA. C. VIDRIERIA.
Telèfon 1870 A.

El príncep Andreu estava trist, disgustat. Tot allò era tan diferent i tan estrany al que ell s'imaginava!

"Qui són? Què fan? Què volen? Quan s'acabarà tot això?", pensava Rostov mirant les ombres que es movien davant d'ell. El brag, com més anava més mal li feia. Tenia molta son: davant dels ulls li ballaven cercles rojos, i la impressió d'aquelles veus, d'aquelles rostres, i el sentiment de la solitud es confonien amb la sensació dolorosa. Eren ells, aquells soldats ferits i no ferits que estranyien i lligaven les benes, li esquinçaven la carn del seu brag trepat i de l'espatlla. Per desfer-se de tota, clogué els ulls.

Durant un moment estigué distret, però en aquella curta distracció veié en somnis una munió d'objectes diversos: veié la seva mare i la seva mà llarga i blanca, les espatlles magres de Sonia, els ulls i el riure de Natatza, la ven i el bigot de Denisov i Talianin i tota la seva història amb Bogdanitz. Tota aquella història era la mateixa cosa que aquell soldat de la ven aspra, i tota aquella història i aquell soldat li estiraven durament i obstinadament la mà. Provava de separar-se'n, però ella no el deixaven moure ni una línia ni li treien les mans de l'espatlla ni un segon. No hauria patit, l'espatlla no li hauria fet mal, si no la hi haguessin estirada d'aquella manera; però no podia desenganxar-se'n.

Obri els ulls i alçà la vista.
El vel de la nit queia a la distància d'una "archina" de l'ullisor dels carbons. En aquella claror veïava el pols de la neu que queia. Tuitin no havia tornat. El metge no venia. Estava sol; només a l'altre costat hi havia assegut un soldat tot un qu s'escalfava el cos magre, groc.

"No sóc necessari a ningú!", pensava Rostov. "No hi ha ningú que m'auxiliï ni em planyi. I jo, a casa, en altre temps era fort, alegre, estimat."

Sospirà i, involuntàriament, un gemec acompanyà el seu sospir.

"Que us fa mal alguna cosa?", preguntà el soldat, espel-sant-se la camisa damunt del foc, i sense esperar resposta afegí, tot estosegant: — Ah! Déu meu! Quants n'han egnerrat avui! És terrible!